

ALLAH BİR KULU SEVERSE...*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Hamden yüvâfî niamehû ve yükâfî mezîdeh... Hamden kemâ yenbagî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmu alâ seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedini'l-mustafâ... Ve âlihî ve sahibihî ve men tebahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ عَبْدًا أَغْلَقَ عَلَيْهِ أُمُورَ الدُّنْيَا وَفَتَحَ
لَهُ أُمُورَ الْآخِرَةِ

(الدیلمی عن أنس)

RE. 25/3 (İzâ ehabba'llâhu abden, ağleka aleyhi umûre'd-dünyâ, ve feteha lehû umûre'l-âhireti.)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikrâmı dünyada, ahirette üzerinize olsun... Allah cümlelerinizi sevdiği sâlih kullarından eylesin... Cennetiyle, cemâliyle müşerref eylesin... Efendimiz'in yolunda yürümeyi nasib eylesin... Şefaatine ermeyi nasib eylesin... Ahirette ona komşu olmayı nasib eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek sözlerinden, hadîs-i şerîflerinden bir demet okuyacağız, anlatacağız, feyz alacağız, sevap kazanacağız, ilim öğreneceğiz diye toplanmış bulunuyoruz. Allah muradlarımıza, temennilerimize bizi nâil, sahip ve mazhar eylesin...

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamadan önce, sonsuz minnetdarlık duyduğumuz büyüklerimize mânevî borcumuz olarak, şükrâne olarak, başta Peygamber SAS Efendimiz olmak üzere mübarek âlinin, ashâbının, etbânının, ahbâbının ruhlarına ve hâsseten Peygamber Efendimiz'in hakiki vârisleri, ümmetin mürebbîleri, mürşidleri, verese-i nebî, ulemâ-ı muhakkıkîn olan sâdât ve meşâyih-i turûk-u aliyyemizin, Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyyi'l-Mürtezâ ve sâir sahabe-i kirâm (*rıdvânu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn*) hazerâtından Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'ye kadar gelmiş geçmiş cümle sâdât ve meşâyihimizin ruhlarına, kitabını okuduğumuz Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddin Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye;

Bu diyarları Allah rızası için cihad edip, can verip, zahmet çekip fethetmiş olan Fatih Sultan Mehmed Han (*aleyhi'r-rahmeti ve'lgufrân*) Hazretleri'nin ruhuna ve onun ordusuna mensub mübarek, mücahid, evliyâ askerlerinin ruhlarına, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Şu camiyi bina edip de bizim hizmetimize sunmuş olan, içinde ibadet etmemize sebep olmuş olan İskender Paşa'ya ve bu camiyi tekrar tekrar tamir eden, genişleten insanların ruhlarına... Tabii bunda sizin de payınız var, cami küçücük-tü, sayenizde 8-10 misli büyüdü. Az da olsa yardım edenlere... Allah hepinizden razı olsun;

Uzaktan yakından gelip, bu camiyi mânevî bakımdan imar eden siz kardeşlerimizin geçmişlerinin ruhlarına... Sizin gelip de buralarda kalabalık cemaat olarak bulunmanız da bir çeşit imardır. İçinde cemaat olmayan cami harabedir. İçinde cemaati bol olan cami mâmuredir. Sizin bu mevcudiyetiniz de bir çeşit mânevî imardır. Uzaktan yakından buraya gelmiş siz kardeşlerimizin de Allah gönüllerinizin muradlarını versin, geçmişlerinizin ruhu şâd olsun, iki cihan saadetine erin diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım; hayırlı, feyizli, bereketli başlayalım, buyurun.

.....

a. Allah Sevdığı Kulu Ahirete Yöneltilir

Enes ibn-i Mâlik RA rivayet etmiş. Deylemî *Müsnedü'l-Firdevs* isimli kitabına kaydeylemiş

ki, Peygamber SAS Hazretleri şöyle buyurmuşlar:¹

إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ عَبْدًا أَغْلَقَ عَلَيْهِ أُمُورَ الدُّنْيَا وَفَتَحَ
لَهُ أُمُورَ الْآخِرَةِ

(الديلمى عن أنس)

RE. 25/3 (*İzâ ehabba'llàhu abden, ağleka aleyhi umûre'd-dünyâ, ve feteha lehû umûre'l-âhireti.*)

(*İzâ ehabba'llàhu abden*) “Allah bir kulu sevdi mi, (*ağleka aleyhi umûre'd-dünyâ*) onun üzerine dünya işlerini kapatır; (*ve feteha lehû umûre'l-âhireti*) ona ahiret işlerini açar.”

Allah bir kulu sevdi mi onun yüzüne dünya işlerini kapatır, ahiret kapılarını açar. Dünya işlerine yol vermez, geçit vermez, imkân vermez ve dünyaya meyil için gayrete, teşebbüse geçse bile ona zorluklar çıkartır. Çünkü onu seviyor. Sevdiği için engeller, engelleme yapar. Her şey kudretinde... “Bu kulum dünyaya dalmasın” diye mâniler çıkartır.

Kul dünyaya dalacağım diye uğraşır; dalabilirsen dal bakalım... Allah seviyor. Dünyaya giderse helâk olacak, dünyalık içinde mahvolacak diye dünyalığın kapılarını kapatır, işi zorlaştırır. Ve ahiretin kapılarını açar, ahiretin sevabını kazanmasına sebep olacak yolları kolaylaştırır, yolları açar, esbâbını ihsan eder. “Kulum türlü

¹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.204, no:6181; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.187, no:1121.

türlü dereceler kazansın!” diye ahirette işine yaracak durumları onun başına getirir.

Sübhanallah! Bizim bir dünya görüşümüz var, bir isteğimiz, bir keyfimiz, bir zevkimiz var; bir de Allah’ın muamelesi var.

يَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

(ابراهيم: ٢٧)

(*Yef’alü’llàhu mâ yeşâu*) “Rabbü’l-âlemîn, ne dilerse onu yapar.” (İbrâhim, 14/27)

إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ

(المائدة: ١)

(*İnna’llàhe yahkümü mâ yürîd*) “Allah neyi dilerse öyle hükmeder.” (Maide, 4/1)

Allah dilediğini yapar, dilediğine hükmeder.

وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ

(الرعد: ٤١)

(*Va’llàhu yahkümü lâ muakkibe li-hükmihi*) “Allah hükmeder; onun hükmünü tağyir edecek, tebdil edecek, bozacak kimse yoktur.” (Ra’d, 13/41)

Hükmeder, hükmüne kimse itiraz edemez. Temyiz ve saire bahis konusu değil. Hükmüne herkes razı olmak durumunda. Kahren veya hubben razı olacak, başka çaresi yok.

Allah ne takdir etmiş de kim karşı gelmiş? Falanca zıplamış, hoplamış, bağırılmış, çağırılmış, tepinmiş, camları kırmış, masaları yumruklamış... Sonra ne yapmış? Yine teslim olmuş, ne yapacak? Allah'a bir şey mi yapacak? Tepinse, yırtınsa, çatlasa, patlasa yine Allah'ın dediği olur.

Muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ'nın şu kanununun esrarengizliğine, garabetine, acaipliğine bakın ki, ehl-i imana çeşitli sıkıntılar veriyor, ehl-iküfre dealabildiğine rahatlık, bolluk veriyor. Sübhanallah! Saraylar, keyifler, çengiler, çalgılar, içkiler, meyveler... Adam artık oturarak yiyecek hâli kalmıyor, yan gelip yatıyor, hizmetçi gelip ağzına tıkıyor... Böyle keyifli keyifli haller...

Allah bunu seviyor da mı ona bu kadar meyve, sebze, içki, meşrubat, ikrâm, alkış, etrafında asker, şaşaa, altınlar, gümüşler veriyor? Sevdiğinden mi? Hayır.

Neden? Onlar onu meşgul eder. Zaten çoğu haramdan gelmiştir. Ahireti hiç düşünmez. Nefsinin esiridir, yer, içer, keyfine bakar. Zaten ne demiş birisi:

“—Ye, iç, yan gel, keyfine bak!” Görüyor musun tavsiyeyi?

Tabii yiyip içtikten sonra ayakta duracak hâli kalmıyor, yan gelecek. Ondan sonra da keyfine bakacak. Elini çırpıp;

“—Çalsın sazlar, oynasın kızlar.” diyecek.

İyi ama, bu fâni dünyanın kâfirce, müşrikçe,

inançsızca, insafsızca yaşam tarzı bu...

Allah'ın en sevgili kulu kim?

Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ... Eşref-i mahlûkât; mahlukâtın en şerefli, efendilerin efendisi... Seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn; evvelkilerin, sonrakilerin efendisi. Rasûlü's-sakaleyn; insan, cinnin peygamberi... Eşsiz emsalsiz bir insan...

Evliyâullahtan birisi Medine-i Münevvere'ye gitmiş, sormuş... Bilmez mi? Evliyâ; Allah gözünden perdeleri kaldırmış. Ama sormuş:

“—Peygamber Efendimiz'in sarayını gösterir misiniz bana?”

Demişler ki:

“—Ne sarayı ya?”

Biliyor ama mahsustan soruyor.

“—Gösterin bakalım, Peygamber Efendimiz'in sarayı nasıl?” Eski zamanda... “Peygamber Efendimiz'in sarayını ziyaret etmek istiyorum. Gösterin bakalım; altınlı mıydı, gümüşlü müydü, elmaslı mıydı, zümrütlü müydü, zebercedli miydi, pırıl pırıl mıydı, şıkır şıkır mıydı, ıslıl ıslıl mıydı?”

Demişler ki;

“—Ne sarayı ya! Efendimiz SAS hurma dallarıyla örtülmüş, sade, toprakla sıvanmış öyle basit evlerde yaşadı ki...”

Medine-i Münevvere'ye geldiği zaman misafir olduğu şahıs kim? Başımızın tacı Halid ibn-i Zeyd el-Ensârî. Eyüp'te medfun bulunan sahabe-i

güzîn. Ebû Eyyûb el-Ensârî diyoruz. Ebû Eyyûb künyesidir, ismi Halid'dir. Ebû Eyyûb Halid ibn-i Zeyd el-Ensârî. Ensardan olduğu için o da nisbesidir. Onun evine misafir oldu. Tevazua bak ki, dedi ki:

“—Ben alt katta oturayım, siz evcek üst katta buyurun, oturun.” Efendimiz alt kata razı oldu. O ısrar etti;

“—Olmaz efendim, nasıl olur? Siz aşağıdayken biz yukarıda nasıl gezeriz? Peygamber Efendimiz'in üstündeki katta duramayız...”

Efendimiz alt katta durdu. Fakat bir gün testi devrilmiş, aşağıya su akmış.

“—Yâ Rasûlallah, artık dayanamam, lütfen siz üst tarafa buyurun!” dedi ve Efendimiz'i üst kata geçirdi.

Efendimiz ondan sonra da kısa zamanda mescidi yaptı.

İlk önce neyi yaptı? Ne kadar ibretli!

Devesi ilk önce nerede çöktü?

Herkes devenin dizginine yapıyor:

“—Aman bize gelin, aman bize misafir olun yâ Rasûlallah!”

“—Bırakın, deve vazifeli. Allah deveye ilham edecek. Bırakın bakalım, nerede durursa orada dursun.” dedi.

Deve geldi geldi, sağa baktı, sola baktı, böğürdü, geldi bir yere çöktü. Ondandan sonra kalktı, biraz daha ileriye gitti. Halid ibn-i Zeyd Ebû Eyyûb el-Ensârî Efendimiz'in evinin önünde durdu.

Peygamber Efendimiz'in kime misafir olacağı belli oldu.

İlk durduğu yer işaretledi. Orada durması Allah'ın Peygamber Efendimiz'e bir işaretiydi. Peygamber Efendimiz orada mescid-i saadetini bina etti. İlk işi mescid inşa etmek oldu.

Neden? Mescid bir İslâm cemiyetinin iliğidir, özüdür, canıdır, ana hareket noktasıdır, hayat merkezidir, kalbidir, enerji kaynağıdır. Önce mescid lazım!

Gidiyorsun, bakıyorsun; falanca yerde şu kadar müslüman var. İyi, gidelim ziyarete, gidiyorsun. 40 aile, 50 aile, 100 aile, 200 yüz aile... Mescidleri yok! Mescidleri var; kapısı kilitli, hocaları yok... Ben "Olmaz!" diyorum, gittiğim yerde söylüyorum. Diyorum ki: "—Bir insana hava lazım mı?"

Lazım. Ağzını, burnunu tıkasan ölür. Tepine tepine ölür, patlar. Hava lazım!

"—Su lazım mı?"

Lazım. Su olmazsa kurur. "—Yemek lazım mı?"
Lazım! Yemek yemezse ölür.

Havadan, sudan, yemekten daha önce bir insana dinini öğretecek hoca lazım!" diyorum.

Neden? Ölürse imanla göçsün. Bir insan ölürse ölür. Nasıl olsa öleceğiz. Zaten ecelinden önce ölmek yok. Bir insana zaten rızkı Allah gönderir.

Nasıl gönderir?

Kanat verir, gönderir. Mânevî postayla gönderir, pattadak karşına gelir. Rızkı insanın burnuna

toslar. Muhakkak gelir. İstersen dene; gelir.
Çünkü;

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

(الذاريات: ٥٨)

(*Inna'llàhe hüve'r-rezzâku zü'l-kuvveti'l-metîn*) “Hiç şüphe yok ki, cümle mahlûkatın rızkını veren, Rezzâk-ı âlem olan, güç ve kuvvet sahibi olan ancak Allah-u Teâlâ Hazretleri'dir.” (Zâriyât, 51/58)

Rızkını o veriyor. Tayin etmiş, tesbit etmiş. Hem de daha çocuk doğmadan, anasının karnındayken bir melek gönderiyor, yazdırıyor. Daha anasının karnındayken, çocuk dünyaya gelmeden rızkını belli!

“—Olur mu böyle bir şey?”

İstersen olmaz de... Olmadığını isbat edemezsin ki, mânevî bir şey. Senin gördüğün, anladığın, kafanın ereceği bir şey değil zaten... Rızkını Allah önceden tesbit etmiş.

مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونِ

(الذاريات: ٥٧)

(*Mâ ürîdü minhüm min rizkın ve mâ ürîdü en yut'imûn*) “Ben onlardan rızık istemiyorum. Bana ziyâfet çekmelerini de istemiyorum. Beni it'am etmeleri, taamlandırmaları, yemek yedirmeleri isteğinde de değilim.” (Zâriyât, 51/57)

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ

(الذاريات: ٥٨)

(*Inna'llàhe hüve'r-rezzâku zü'l-kuvveti'l-metîn*) “Hiç şüphe yok ki, cümle mahlûkatın rızkını veren, Rezzâk-ı âlem olan, güç ve kuvvet sahibi olan ancak Allah-u Teâlâ Hazretleri'dir.” (Zâriyât, 51/58)

Rızkını Allah veriyor, O gönderiyor. Gökten yağmur yağdırmasa, yerden nebat bitirmese, meyveleri öldürmese sen ne yiyeceksin? Buğday yapabilir misin? Mahsul çıkartabilir misin? Ne yapacaksın? Hiçbir şey yapamazsın.

“—Rızkını böyle mi veriyor?”

Hayır. Sadece böyle vermiyor; tek tek şahısların kaç gram yiyeceği bile belli. Ne kadar yiyeceği, boğazından ne kadar geçeceği belli. Hepsi belli, tesbit edilmiş.

Neden?

Kâinatın senaryosunu Rabbü'l-âlemîn takdir etmiş, o yazmış. Var mı bir diyeceğin?

“—Bu piyesi niye böyle yapmışlar; en sonunda kahraman sırt üstü düşüyor, ölüyor.”

Ne yapalım, git yazarın yakasına yapış. Ne diyebilirsin; piyesi böyle yazmış, var mı bir diyeceğin?

Kâinatın mukadderatını kim tesbit etmiş?

Âlemlerin rabbi, Rabbü'l-âlemîn tesbit etmiş. Var mı bir diyeceğin?

“—Acaba genel konuları biliyordu da bazı konuları bilmiyordu.”

diyebilir misin?

Deli misin sen! Rabbü'l-âlemîn her şeyi bilir. Bilmediği hiçbir şey olmaz. Bilmediği bir şeyi söyleyemezsin, bilmiyor diyemezsin. Her şeyi bildiğine amennâ ve saddaknâ.

وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ

(أل عمران:١٥٤)

(*Va'llàhu alîmün bi-zâti's-sudûr*) [Allah gönüllerde olanı çok iyi bilir.] (Âl-i İmran, 3/154)

Kalbinden geçenleri de bilir, olmuşu da bilir, olacağı da bilir. Çünkü öldüracak olan kendisi, planını yapan kendisi, kaderi takdir eden kendisi. Bir insanın rızkı da belli.

Onun için ârif, evliyâdan bir kimse diyor ki:

“—Bir insan rızık arayacağım diye çalışmak peşinde koşuyor da kullukta kusur ediyorsa, o adam ködür.”

Hadi ya! Gözlük kullanmıyor, değnek yok, yanında koluna girip götüren adam yok, her tarafı görüyor. Görüyor ama mâneviyatı görmüyor, gerçekleri görmüyor. Adam kör!

“—Gözünün kör olduğuna alâmet nedir?”

Allah'ın garantilemiş olduğu rızkın peşinde ömrünü çürütüyor; Allah'ın kuldan istemiş olduğu ibadeti yapmaktan alabildiğine tembel,

yapmıyor.

“—Hadi gel, Cuma’yı kıl.”

“—İşim var.”

“—Hadi namazını kıl.”

“—Ticaretim var.”

“—Hadi kalk, ibadet eyle.”

“—Aman, memuriyetim var!”

“—Hadi gel, şunu yap.”

“—Vazife de mukaddestir.”

Hadi oradan, yalancı! Mukaddes olan Allah’a ibadet etmektir. Allah’a âsilik ederek, isyan ederek vazife diye bir şey olur mu?

Rabbü’l-âlemîn’e isyan edeceksin; vazife mukaddes diyeceksin! Vazifeyi öyle tanzim et, her şey elinde. Mesai saatleri elinde; yaz saati, kış saati, nasıl oynuyorsun... Çocuğun topaçla oynadığı gibi her şeyle oynuyorsun. Bir saat önceye al, bir saat sonraya al. Cuma saatine ne diye vazife koyuyorsun? Sen niye Allah’ın emrine karşı geliyorsun? Vazife koyma! Tatili o tarafa alıver. Ötekiler yemeği yarım saat önce yese, kıyamet mi kopar? Hiçbir şey olmaz, daha iyi olur. Herkes sevap kazanır, memleket nurlanır. Nasıl şimdi burada elektrikler yanınca ortalık pırıl pırıl, nurlu, daha güzel olur.

“—Canım olur mu; kanun, nizam...” Kanunu kim yapıyor?

Meclisteki 450 kişi yapıyor. Oturup parmak kaldırırlarsa, 450’nin yarısı 225, bir kişiyi daha

ekle 226; 226 kişi bir karar verirse mesai saati de deęiřir, her şey deęiřir.

Ben Adapazarı Mühendislik Akademisi'nde hocalık yaptığım zaman cumartesi pazar günleri orada ders vardı. Benim dört saat cumartesi günü dersim vardı. Nasıl olur bu? Cumartesi günü tatil değil mi?

Tatil ama oturmuşlar, karar almışlar; hoca ihtiyacını karşılamak için, burası taşra vilayetidir, tatil zamanında öteki hocalar buraya gelebilsin diye, cumartesiyi pazarı – hem de devletin yüksek okulu– mesai saati yapmışlar, tatili de çarşamba gününe atmışlar.

“–Bir şey oldu mu? Devlet yıkıldı mı?”

Hayır! Ne kadar güzel talebe yetişti, ne kadar güzel okul çalıştı, ne kadar güzel memleketin ilmine irfânına hizmet oldu.

Bu kadar basit! Ne diye şeytanlık ediyorsun, inat ediyorsun? Kanunmuş, nizammış, vazifeymiş, mukaddesmiş... Kimi kandırıyorsun? Allah'ı kandırabilir misin ya?

Oturmuşsun sultan gibi, millet iki dudağının arasından bir ses çıkacak diye bakıyor.

“–Başörtüsüne dokunmayın!” diyecekler, dokunulmayacak.

“–Dokunun!” deyince hadi bakalım, bir gürültü, bir patırtı...

Ne oluyor? İki dudağının arasında. İyi insan geliyor, iyi şeyler yapılıyor; kötü insan geliyor, kötü şeyler yapılıyor. Adamın yetişmesine bağlı bir şey.

Rızkını Allah veriyor. Millet rızkının peşinde koşuyor. Allah kullarına;

“—Bana ibadet edin!” diyor, ibadeti yapmıyor.

“—Kulum, niye ibadet etmiyorsun, gel bakalım!”

“—İşim var.”

“—Ne işi?”

“—Memuriyet, ıvır zıvır, iş, güç...”

“Peki, bu namazı kıl, ondan sonra git! İki saat daha fazla çalış. Cumartesiye nasıl tatil yaptın, pazarı nasıl tatil yaptın, istediğin zaman koca koca günleri nasıl tatil yapıyorsun?”

“—Çalışmazsak memleket geri kalırmış.”

“—Haftada iki gün tatili nasıl yapıyorsun?”

Akılla mantıkla hiç ilgisi yok; imanla imansızlıkla, iyi niyetle kötü niyetle ilgili bir şey. Senin ibadete yanaşman, yanaşmaman da öyle... İbadete yanaşmıyor, bin dereden su getiriyor. Oruç tutmuyor, midesi rahatsızmış. Kerata, miden rahatsız ama turşuyu nasıl yiyorsun sevdiğin için? O zaman doktorları dinliyor musun? Sigaranın zararlı olduğunu askeri akademiler, Gülhane akademileri, doktorlar, raporlar, araştırmalar, karton ilanlar, hepsi söylüyor; niye sigarayı içiyorsun?

“—Gel bakalım, sen zararlı şeylerin hepsinden kaçan bir insan mısın?”

“—Kaçarım.”

“—Niye sigara içiyorsun? Keyfine uygun oldu mu nasıl zararlı işi yapıyorsun? Kimi aldatıyorsun?”

Kendini aldatıyorsun!

“–Niye ibadeti yapmıyorsun?”

İçinde iman zayıf, Allah’a bağlılığın zayıf, ondan.

Şeytan seni eline almış, kukla gibi oynatıyor. İpini buradan çektirtiyor, elini kaldırıyorsun. Şeytanın kuklası! Şeytanın maskarası... Sadece kukla olsa iyi... Şeytan seninle alay ediyor. Şeytan insana kahkahayla gülüyor. Aldattığı zaman, Allah’a âsi ettiği zaman şeytan seviniyor, gülüyor. Yazık değil mi? Öyle fena bir düşmanı sevindiriyorsun ve güldürüyorsun da melekleri ağlatıyorsun! Melekleri ağlatacak günahları işliyorsun da, şeytanı güldürecek işleri işliyorsun da kılın kıpırdamıyor!

Hesaplarımız çok ters. Kafamız tam çalışmıyor. İş çok anlayamıyoruz. Bu işler senin bildiğin gibi değil, Allah’ın kanunları bir başka türlü.

Neden? Allah CC bizi buraya imtihana gönderdiğinden, imtihan ediyor. Var mı diyeceğin?

İmtihan ediyor.

b. Dünya Rahatlık Yeri Değildir

(*İzâ ehabba’llàhu abden*) Allah bir kulu sevdi mi dünyalık kapılarını ona kapatıyor. Gitmek istese de tosluyor, olmuyor.

“–Hay Allah!..”

Bir tanesi diyor ki:

“–Yâ ben namaz kılıyorum, oruç tutuyorum; benim mahsulüm zarar ediyor, koyunlarım ölüyor...”

Nerdeyse dinden imandan çıkacak. Sanıyor ki namaz kılınca, oruç tutunca her işinin rast gitmesi şart. Sanki Allah namaz kıldı diye onun her işini rast getirmek mecburiyetindeymiş sanıyor.

İki kardeş var; birisi imanlı, ötekisi sarhoş, birisi deniz kenarında plaj işletiyor, ötekisi kasabasında, dindar. Ama dindar olanın söylediği söz sarhoşunkinden daha tehlikeli. Teşebbüslerinde, işlerinde zarar etmiş. Zarar edince:

“—Ya Allah benimle neden uğraşiyor? Ben namaz kılıyorum, oruç tutuyorum, işlerim rast gitmiyor...” diyormuş.

İmtihan... Şeytanın tuzağına düşüyorsun, sabredeceksin.

Allah bir kulu sevdi mi, dünyanın kapılarını kapatıyor, ahiretin kapılarını açıyor. Sevap kazanacak işler yapmasına yöneltiyor, gaflete düşecek, günaha girecek işleri yaptırtmıyor. Daha iyi değil mi? Daha iyi...

Daha iyi ama insancıklar onun iyi olduğunu anlayamıyor. Hep ehl-i dünyanın istediği, kâfirlerin istediği şeyleri temenni ediyor. Kâfirler gibi olmak istiyor. Onlar gibi rahat etmek istiyor. Bu da ilâhî bir kanun, öyle olmuyor.

Öyle olsa ne olur? Bir de öyle düşünelim: Her mü'min insan milyoner olsa, her mü'min olan insanın her işi rast gitse, 'şıp' dediği zaman istediği olsa, elini açmadan dilediği temin edilse ne olur?

Tüm menfaatperestler o zaman İslâm'a gelir. Herkes menfaat için İslâm'a gelir. Çünkü müslüman olunca her işi oluyor diye herkes müslüman olur. Neden? Menfaat var. Menfaat olan yere herkes koşuyor. Onun için gelir.

Allah menfaatsiz gibi görünen imtihanlarla belâlara uğrattırıyor, sıkıntılara düşürüyor; hem onlara sabrettiği zaman sevap alıyor, hem de imtihanın amacı tahakkuk ediyor.

Maddî menfaat yüzünden bir insanın müslüman olması mümkün değil.

Neden? Müslümanlık zor. Hatta âhir zamana doğru o kadar zorlaşacakmış ki müslüman olmak, elinde ateş parçası tutmak kadar zor olacakmış. Mangaldan kuru alıp da elinde tutabilir misin?

Tutamazsın, cayır cayır yanar, dumanı çıkar, etlerin cılk yara olur. Ateşi tutamazsın, elin yanar. Âhir zamanda müslüman olmak o kadar zor olacakmış.

Bazı ülkelerde zor oldu. Bulgaristan'da bir insan nasıl Müslümanlığını yaşadı, geçtiğimiz devirlerde neler çekti, işkenceyle nasıl öldürüldü...

Davudoğlu Hocamız Rh.A ne diyor:

“—Ölüm daha güzeldi.” diyor. “Hapisteki işkencelerden ölmek daha güzeldi. Keşke ölseydi de kurtulsaydı insan... Ben de o ızdırapları çektim.” demek istiyor. “Ölüm daha güzeldi ama ölümden beter işkencelere uğradık.” demek istiyor.

Rusya'da öyle oldu. Azerbaycan'da öyle oldu. Özbekistan'da öyle oldu. Başka diyarlarda öyle oldu. İmtihan işte...

Allah mü'min kulunu hep galip eylese, hiç ızdırıp olmasa?

Peygamber Efendimiz'in ashâbı sıkıntı çekmiş, Peygamber Efendimiz'in kendisi sıkıntı çekmiş. Sen Peygamber Efendimiz'in uğradığı belâların binde birine tahammül edemezsin. Biraz sıkıntı görersen, hemen başlarsın isyan etmeye, başlarsın itiraz etmeye, başlarsın dilini uzatmaya, başlarsın ağzını açıp gözünü yumup olmadık laflar söylemeye...

İnsan bir minibüse bindiği zaman; minibüsün şoförü gitmiş, nereden almışsa bir bant almış, açıyor, bir dinliyorsun; küfür. Adam Allah'a çatıyor. O parça da] güya şarkı, güya türkü. Adamla kavga mı edeceksin, bandı mı durduracaksın, aşağı mı ineceksin, 'ayıptır' mı diyeceksin? İnsan ne yapacağını şaşırıyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Eğer dünyanın Allah indinde sivrisinek kanadı kadar kadr ü kıymeti olsaydı, birazcık bir kıymeti var diye Allah onu kâfire koklatmazdı! O kadar da kıymeti yok, sıfır kıymeti olduğundan veriyor, kıymetsiz olduğundan veriyor.

Ne olacak pekiyi?

Sen Allah sana ne takdir etmişse kale gibi sağlam duracaksın, ondan sonra vazifeni yapacaksın.

Allah yolunda yürümenin, Allah yolunda meşakkat çekmenin, Allah yolunda zahmet

çekmenin, Allah yolunda yorulmanın, Allah yolunda cihad etmenin, Allah yolunda ölmenin öyle bir zevki, öyle bir güzelliği var ki, sen onu şehidlerle konuşabilsen de, şehidlerin söylediğini mânevî kulaklarla duyabilsen de bir anlasan!

“—En yüksek mertebe ne İslâm’da?”

“—Şehidlik.”

“—Şehidlik ne demek? Türkçesini söylesene!”
Bir adamın çatır çutur öldürülmesi, kanının akıtılması...

Görüyor musun mertebeyi; Allah yolunda can vermek en yüksek mertebe oluyor!

Bu zamanın insanları neye çalışıyor? Yaşamaya çalışıyor. Hem de nasıl yaşamak? Ya Çamlıca’da yaşayacak, ya Emirgan’da yaşayacak, her türlü konforla, zevkle, keyifle... Herkes onu istiyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş k

لَا رَاحَةَ فِي الدُّنْيَا

(*Lâ râhate fi'd-dünyâ*) “Dünyada rahatlık yoktur.” Sıkıntılar olur.

Rahat nerede? Kabirde. Orada yatarsın, sırt üstü uzanırsın. Memuriyet yok, mesai yok, bir şey yok. Yat yatabildiğin kadar... Kıyamet kopuncaya kadar yat. İstirahat kabirde.

“—Peki hayatta ne olacak?”

Müslüman hayatta Allah yolu için çalışacak, zahmet çekecek, masraf edecek, gayret

edecek, cehd edecek, cihad edecek; Allah'ın rızasını kazanacak.

Anlayabildik mi?

Acaip bir mantık. Bu mantığı bu camiye gelmeyen insan da anlamaz. Kâfir, inançsız insan güler;

“—Hadi ya, ben bu dünyaya bir defa gelmişim.” der.

Onların nazariyelerini de biliyoruz, arkadaşlar. Siz de

biliyorsunuz, biz de biliyoruz. Bir kâfirin, bir materyalistin, bir dinsizin, bir imansızın felsefesini, mantığını bilmiyor muyuz? Biliyoruz.

Onların keyiflerini, zevklerini bilmiyor muyuz? Biliyoruz. Hepsini biliyoruz. İçkinin, çalgının, şunun bunun ne olduğunu, her şeyi biliyoruz.

Ama tercihimizi yapmışız. Biz Allah'ın dostu olarak Allah yolunda gitmeye karar vermişiz. Bizim bayrağımız, bir bayrak açılmış ki, ne yazıyor üzerinde:

إِلٰهِي أَنْتَ مَقْصُودِي وَرِضَاكَ مَطْلُوبِي

(*İlâhî ente maksûdî, ve rıdâke matlûbî*) “Yâ Rabbi! Benim maksadım sensin. Ben senin yolundayım. Senin rızanı istiyorum. Senin rızanın peşindeyim.”

“—Sen razı ol diye her şeyi yapmaya razıyım. Öl dediğin yerde ölmeye razıyım. Ver dediğin yerde vermeye razıyım. Dur dediğin yerde durmaya razıyım. Al dediğin kadar alırım, ver

dediğin kadar veririm. Sevdiklerini severim, sevmediklerini sevmem. Bütün planım, bütün ölçüm, bütün arzum sensin.”

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(الفاتحة:٤)

(*Iyyâke na'budü ve iyyâke nestaîn*) “Ancak sana ibadet ederiz ve ancak senden yardım isteriz yâ Rabbi!” (Fâtiha, 1/4)

“—Biz mü'min kulların sadece ve sadece sana ibadet ederiz yâ Rabbi! Ancak ve ancak senden yardım isteriz. Başkasından medet de ummayız.”

Amerikalılar zelzele oldu diye Çinliler'e yardım verdiler de;

“—Biz yabancının yardımını istemeyiz.” dedi adamlar, kabul etmediler.

Dikkatimi çekti. Adamlar zelzele dolayısıyla gelen Amerikan yardımı istemedi. Biraz da hoşuma gitti. Biz onu gösteremiyoruz. Üç yıl sığınakta harp olursa diye beklettikleri, bayatlamış, tarihi dolmuş etleri, ilaçları, giyilmiş elbiseleri buraya gönderiyorlar ve millet alıyor. Hayret edilecek bir şey!

Evvelki hafta Doğu Anadolu'yu, birkaç şehri gezdim:

“—Burada en çok Suriye'den kullanılmış müsta'mel elbise gelir, onu kullanırlar.” dediler.

Müsta'mel elbiseleri Avrupa'dan kilise topluyor. Giymediğiniz, üzerine şarap dökülmüş, çişli,

kakalı elbiseler... Hadi bakalım, kilise topluyor, onu satıyor, kiliseye yardım. Adamlar çöpe atacaklardı, çöpe atmıyorlar, kilise onları değerlendiriyor.

Bozuk kırık şişeleri, kırık dökük malzemeyi, kullanılmış, okunmuş gazete, mecmua tomarlarını kilise alıyor, kendisine gelir yapıyor. Her yere, sokak başlarına depo koymuş. Oraya alınanları kamyonuyla fabrikaya getiriyor. Ondan bir kâr sağlıyor.

“–Kullanılmış elbiselerinizi, çamaşırlarınızı bize verin, Afrika'nın fakirlerine vereceğiz.” diyor.

Bilmiyorum, oraya da gidiyordur herhalde. Ama Suriye'ye geliyor, Suriye'den Ermeni mi alır, başkası mı, yahudi mi alır, nasılsa bizim Anadolu'ya geliyor. Bizim hacı babalar da, Anadolu'nun zavallı benim vatandaşlarım da ucuz diye onu alıyor.

Ya insan alır mı? Şuradan bir şayak alır, Sümerbank'tan bir basit kumaş alır. Türkiye kumaşsız bir ülke değil ki. Şeker çuvalı al, kendine biç, giy ya! Ne olacak? Maksat örtünmek değil mi? Üşümemek değil mi? Ne diye elin kullanılmış kıyafetini kullanıyorsun?

Nasıl kullandı, bilmiyorsun ki. Adam AIDS'ten mi öldü, frengiden mi öldü, neden öldüğünü bilmiyorsun ki. Ekseriyetle AIDS'ten ölüyor. Adam kendisi giymiyor, ondan sonra buraya gönderiyor.

Hâsılı, Allah bize İslâm'ın güzelliklerini duyursun. Allah'ın rızası için her şeyi yapacak

bir Őuura erdirsin. Bütün mesele bir anlayıŐ, Őuur ve asalet meselesi, duygu meselesi. İnsan fakir olabilir, yoksul olabilir, yamalı giyebilir... Kalbi nasıl?

Onun için bazen bakıyorsun, yırtık pırtık, hırpânî elbiselerinin içinden karşına bir evliyâ çıkıyor. Neden? Dünyaya meyletmiyor, Allah'ın rızasını düşünüyor. Allah'ın öyle kulları var.

Birisinin içinden bir ses kendisine demiş ki:

“—Sen cimrisin be! Nekessin, pintisin, cimrisin, cömertliĐin yok!”

İçinden bir ses kendisini itham ediyor. O da:

“—Ne cimrisi, ben cimri değilim!”

İnsan kendisini savunmak ister ya...

“—Cimri değilim ben!”

“—Yok, cimrisin!”

“—Değilim ya!”

Böyle olmuş bitmiş. Bazen insanın içinden böyle bir ses gelir. Bir ses kendisini itham ediyor, o da cimri olmadığı kanaatinde savunuyor.

Biraz sonra halifeden bir kese altın geliyor. O adam evliyâullahtan meŐhur bir kimse olduğu için;

“—Al bu parayı, uygun gördüğün yerlere harca!” diye adam para göndermiş.

En kestirme, garantili yol; o nasıl olsa fukarâyı, harcayacak sevaplı yeri bilir diye ona getirmişler.

“—Ben gideyim de bir fukarâ birisine bunu

vereyim.” diye keseyi alıyor.

Orada bakıyor ki, kenarda bir berber birisini tıraş ediyor. Eskiden güzel berber dükkânları belki yoktu, köylerden bilirsiniz. Sokağın bir kenarında adam oturacak, ötekisi de usturayla kafasını kazıyacak... Bakıyor ki fukarâ, hırpânî, üstü başı pejmürde, perişan birisi tıraş oluyor, berber onu tıraş ediyor.

“—Tamam, işte şu fakire vereyim, hırpânî...” diyor.

Keseyi götürüyor, o fakire verecek. Fakir şöyle bir bakıyor:

“—Berbere ver!” diyor.

Bir kese para geliyor, küçük de olsa büyük de olsa içinde birkaç parça altın var. En aşağı on tane olsa bugünün parasıyla bayağı bir para. 20 tane olsa, 50 tane olsa, bir keseye ne kadar konulur bilmiyorum ama bayağı bir para...

Adam hırpânî ama elini bile uzatmıyor.

“—Berbere ver!” diyor, emrediyor.

Diyor ki:

“—Bu para berber için fazladır. Berberin bir tıraş ücreti vardır.” deyince, o hırpânî adam diyor ki;

“—Deminden beri ben sana cimrisin demiyor muydum?”

Deminden beri hani içinden bir ses geliyordu ya, demek ki o gönderiyormuş sinyalleri...

“—Bak, para senin değil, nihayet birisine

vereceksin. Ver dediğim yere vermiyorsun, çoktur' diye. Para senin değil, nasıl olsa elinden çıkacak, versene! Onun bir bildiği var tabii, kim bilir neyin nesidir...

Hocamıza, buraya bir havale ile para gelmiş. Hocamız'ın vefatından sonra postacı anlatıyor. "Hanesinde eline teslim" havale göndermişler. Mesela 4 bin lira para göndermişler. Postacı getirmiş; "Efendim size bir havale var. Elinize teslim. Şurayı imzalar mısınız?" İmzalamış. Hocamız ihtiyar, postaneye gidip, hüviyet ibraz edip parayı almak için yorulmasın diye gönderen böyle göndermiş. Kibar kimse... Hocamız parayı almış, postacıya demiş ki;

"—Gel, bu parayı ikimiz seninle yarı yarıya bölüşelim." "—Bir şey demedim, 2 bin lirayı çıkarttı, bana verdi." diyor.

O zamanın 2 bin lirası şimdinin 200 bin lirası belki... Çıkartmış o kadar parayı, vermiş.

"—Emin ol, kış yaklaşıyordu, odun kömür alacaktık, odun kömür parası yoktu, tam o kadar paraya ihtiyaç vardı. Çıkarttı, 'Gel, bunu bölüşelim.' diye verdi. Ve evimizin yakacak ihtiyacını öyle karşıladık." diyor.

Evliyâullahın hâli böyle olmaz. "Sen cimrisin, sen cimrisin" diyen ötekiymiş demek ki...

Abdülkâdir-i Geylânî Hazretleri yatağına girmiş; o tarafa dönmüş, uyuyacak, uyku tutmamış, bu tarafa dönmüş, uyuyacak, uyku tutmamış, hiç uykusu yok. Kalkmış, cübbesini giymiş, evden dışarıya çıkmış. Sokaktan birisi demiş ki;

“—Selâmün aleyküm yâ Abdelkàdir!”

“—Aleyküm selâm.”

“—Deminden beri dışarı çıkmanı istiyorum, amma da geç çıktın ha!” demiş.

Evliyâullahın halleri böyle... Allah bir kulu sevdi mi böyle oluyor tabii.

Mühim olan Allah'ın rızasını kazanmak. Allah kulunu sevdiği zaman da neler oluyor... Onlar, “böyle olsun” diye Allah'ın ibadetini yapmıyorlar, rızasını kazanmak için öyle yapıyorlar, Allah da onlara böyle ikrâm ediyor, daha başka ikrâm ediyor, daha bilmediğimiz nice ikrâmları ediyor.

Peygamber Efendimiz'e Cebrail AS gelmiş;

“—İstersen Allah-u Teâlâ Hazretleri şu dağları taşları sana altın yapacak.”

“—İstemem!” demiş Peygamber Efendimiz.

Dünyayı gözleri görmemiş ki! Allah'ın belâsına, imtihanına, meşakkatine, kaderine rıza göstermişler, öyle yaşamışlar.

Bizim de ayağımıza diken batsa, aman Allah, yanına yaklaşma, müslüman mı değil mi, o zaman bir anla bakalım. Başına azıcık bir üzüntülü hal gelse;

“—Moralim bozuldu, strese düştüm...”

Yeni kelimeler, uydurma uydurma bir sürü ağız dolusu laf...

Allah kulunu sevdi mi böyle yapar, sevmedi mi dünyanın kapısını açar. Var mı bir diyeceğin?

Var mı bir itirazın? Dilekçeyi ver, itiraz et, edebilirsen!

Zaten takdir ne ise öyle olacak. Ama başına belâ, üzüntü geldiği zaman anla ki, Allah seni mükâfatlandırmak ve derecenı yükseltmek istiyor. Üzülme!

Belâ istenir mi? İstenmez. Belâ da istenmez.

“—Yâ Rabbi! Sen bana belâ ver de derecem artsın.”

Şaşkın adam! “Yâ Rabbi! Sen bana yüksek dereceler ver ama belâsız ver.” desen kıyamet mi kopar?

Belâsız veremez mi Allah? Belâsız da verir.

Peygamber SAS Efendimiz’in ekseriyetle duası şöyleydi:²

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

(البقرة: ٢٠١)

(*Rabbenâ âtinâ fi'd-dünyâ haseneten, ve fi'l-âhireti haseneten, ve kınâ azâbe'n-nâr*)
(Bakara, 2/201)

(*Rabbenâ*) “Ey bizim Rabbimiz! (*Âtinâ fi'd-*

² Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.198, no:4855; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.315, no:1298; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.101, no:12000; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.282, no:6372; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.261, no:10895; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VII, s.7, no:3893; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.73, no:18020; *Câmiü's-Sağîr*, c.II, s.198, no:6826.

dünyâ haseneten)

Bize dünyada bir iyilik ver. (*Ve fi'l-âhireti haseneten*) Âhirette de bir iyilik ver. (*Ve kınâ azâbe'n-nâr*) Bizi cehennem ateşinin azabından hıfz eyle, koru, mahfuz eyle, bizi o ateşe düşürme!”

Bu duayı tavsiye ediyor: “Dünyada da iyilik ver, âhirette de iyilik ver.”

Dünyada iyilik nedir? Mutluluktur, rahattır, huzurdur.

Peygamber SAS Efendimiz Allah’tan afiyet istememizi tavsiye ediyor. Duası şöyle:³

اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ وَالْمُعَافَاتِ
الدَّائِمَةَ فِي الدِّينِ وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

(*Allâhümme innâ nes’elüke’l-afve ve’l-âfiyeh, ve’l-muâfâte’ddâimeh, fi’d-dîni ve’d-dünyâ ve’l-âhireh*) “Yâ Rabbi! Bize dinde, dünyada, ahirette afiyet ver ve dâimî bir esenlik ihsân eyle...” mânâsına... Her konuda selamet istiyor.

“—Pekiyi bu belâlar ne?” Muhterem kardeşlerim!

Zaten insanların belâ görmeyeni yoktur. Mü’min de belâ görür, kâfir de belâ görür. Mü’min

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.738, no:5074; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1273, no:3871; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.25, no:4785; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.241, no:961; Buhârî, *Edebü’l-Müf-red*, c.I, s.243, no:698; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XII, s.343, no:13296; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.35, no:29278; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VI, s.145, no:10401; Abd ibn-i Humeyd, *Müs-ned*, c.I, s.264, no:837; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

de hasta olur, kâfir de hasta olur. Mü'min de zenginlik, fakirlik, ızdırap, iş hayatı, aile hayatı problemleriyle karşılaşır; kâfir de karşılaşır. Sanki birisi hep böyle baklava börek yiyip de ötekisi mahrum olmaz. İmtihan bu, herkes imtihan olur.

Bu hadîs-i şerîfler —Allahu a'lem— bizde ne duygu uyandıracak?

“—Başına bir belâ gelirse imtihanı kaybetme!” demek bu.

“—Bütün insanlara böyle şeyler geliyor. Sadece sen misin ilk hasta olan? Sadece sen misin arabası kaza yapan? Sadece sen misin senedi ödenmeyen? Sadece sen misin şu veya bu problemi olan? Dünyada bir sürü insan aynı derdi çekiyor, geçiyor, kurtuluyor. Ne diye sen Allah'a âsi oluyorsun? Ne diye küçük bir imtihanı kaybediyorsun? Kaybetme, kadere razı ol!” demektir, muhterem kardeşlerim.

c. Allah Bir Kulu Sevdi mi, Melekler de Sever

İkinci hadîs-i şerife geçiyoruz. 25. sayfanın 4. hadisine geldik. Bu hadîs-i şerifler hep böyle; “Allah bir kulu sevdi mi ne olur?” diye onları anlatıyor.

Bu hadîs-i şerif de yine Enes RA'dan. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:⁴

إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ عَبْدًا قَذَفَ حُبَّهُ فِي قُلُوبِ الْمَلَائِكَةِ
وَإِذَا أَبْغَضَ اللَّهُ عَبْدًا قَذَفَ بُغْضَهُ فِي قُلُوبِ

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.94, no:30759; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.192, no:1130.

الْمَلَائِكَةُ ثُمَّ يَقْذِفُهُ فِي قُلُوبِ الْأَدَمِيِّينَ

(حل. عن أنس)

RE. 25/4 (*İzâ ehabba'llàhu abden, kazefe hubbehû fî kulûbi'lmelâiketi; ve izâ ebgada'llàhu abden, kazefe buğdahû fî kulûbi'lmelâiketi, sümme yakzufuhû fî kulûbi'l-âdemiyyîn.*)

(*İzâ ehabba'llàhu abden*) “Allah bir kulunu sevdi mi, (*kazefe hubbehû fî kulûbi'l-melâiketi*) sevgisini meleklerin gönüllerine yerleştirir, ulaştırır.” O sevginin hamurunu, malzemesini, sermayesini meleklerin gönlüne de atar Allah sevdi mi melekleri de sevmeye başlar.

(*Ve izâ ebgada'llàhu abden*) “Allah bir kula buğz etti mi, sevmemi mi; (*kazefe buğdahû fî kulûbi'l-melâiketi*) buğzunu, kızgınlığını, sevmemesini meleklerin gönlüne de atar, onlara da aşılır. Allah'ın sevmemesi durumu onlara da gelir. (*Sümme yakzufuhû fî kulûbi'l-âdemiyyîn*) Sonra bu duyguyu Ademoğullarının gönlüne de atar. Onların içinde de böyle duygular hâsıl olur.”

Allah bir kulu seviyorsa, melekler de sever; çünkü Allah onların gönüllerine de o duyguyu verir. Sonunda Ademoğulları da sever. Allah bir kulu sevmiyorsa, meleklerle de sevmeme duygusu gelir; oradan da Ademoğullarına o duygu gelir.

Onun için, Allah'ın evliyâsını asırlar boyu herkes sevmiş. Yunus Emreler, Abdülkâdir-i Geylânîler, Bahâeddîn-i Nakşîbendler, evliyâullah

büyüklerimiz, asırlar boyu sevgisi pırıl pırıl, dip diri, altın gibi; ne okside oluyor, ne bozuluyor, toprak altında da kalsa öyle devam ediyor.

“—Pekiyi, evliyâullahı herkes sever mi? Her zaman sever mi?” Yok. Mü’minler sever, kâfirler kızar. Mü’minler sever, münafıklar kızar. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar. Bir de o tarafı var. Mü’minler sever. Âdemoğullarının gönlüne de sevgisi giriyor ama adam olanların gönlüne giriyor. Adam olanlar sever. Mücevherin kadrini kuyumcular bilir, onlar sever. “—Hocam, doğru mu bu sözün?”

Doğru. Kur’ân-ı Kerîm’den delilim var ki; Peygamber SAS Efendimiz’e ne cefalar ettiler. O kadar sevilecek insan karşılıklarına gelmiş, zamanlarında yetişmişler de, nice insan iman etmedi de, Peygamber Efendimiz’e ne laflar söylediler... Eski peygamberler neler çektiler.

Nuh AS’ın Kur’ân-ı Kerîm’de şikâyeti var, diyor ki:

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا فَلَمْ يَزِدْهُمْ
دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا

(نوح: ٦٠-٥٩)

(*Rabbi innî deavtû kavmî leylen ve nehârâ.*) “Yâ Rabbi! Sen vazife verdin, peygamberlik verdin, ben de kavmimi gece gündüz senin yoluna çağırdım. (*Felem yezidhüm duâî illâ firârâ.*) Benim bu davetime bir cevap vermediler, ben onları doğru yola çağırdıkça ancak geri kaçmayı

arttırdılar.” (Nuh, 71/5-6)

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أَصَابِعَهُمْ فِي
أُذَانِهِمْ وَاسْتَعْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا
اسْتِكْبَارًا

(نوح:٧)

(*Ve innî küllemâ deavtühüm li-tağfira lehüm*)

“Ben onları hak yola çağırıp, sen onları mağfiredesin diye imana davet ettiğim zaman, (*cealû esâbiahüm fî âzânihim*) kulaklarına parmaklarını tıkadılar. (*Ve’stağşev siyâbehüm ve esarrû ve’stekberu’stikbârâ.*) Elbiselerine büründüler, küfürde ısrar ettiler hakkı kabul etmemekte diretiler, kibirlendiler. Ondan sonra putlarını bırakmadılar, şirki bırakmadılar.” (Nuh, 71/ 7)

Nasihati bile dinlememek için kulaklarını tıkadılar.

Nuh AS Allah’ın peygamberi, niye böyle olmuş? Bu hadîs-i şerîfte “Allah meleklerine sevdiren, kullarına sevdiren.” diyor. Niye sevmemişler?

Mü’minler sever de ondan. Adam olanlar sever de ondan. Mücevherin kıymetini bilenler sever de ondan. Sevmeyen kâfirlerin de buğzu artar.

Kur’ân-ı Kerîm mü’minler için şifadır, kâfirler için hasrettir, kâfirin küfrünü arttırır. Allah’ın kitabı ama iki tesirli, kılıç gibi; bir o tarafa tesiri, bir bu tarafa tesiri var. Allah’ın sevgili kulları severler, sevmeyen kulları da mümkünse kan kusturacak zulümler yaparlar. Âd kavminin,

Semûd kavminin, daha başka kavimlerin peygamberlere yaptıklarını biliyorsunuz.

Yâsîn Sûresi'nde:

وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا
الْمُرْسَلُونَ

(يس: ١٣٠)

(*Vadrib lehüm meselen ashàbe'l-karyeti iz câehe'l-mürselîn*) [Onlara, şu şehir halkını misal ver: Hani onlara elçiler gelmişti.] (Yâsin, 36/13)

Hani o köydeki, o karyedeki insanların kendilerine gönderilen sâlih kimselere, habercilere takındıkları tavır... Onları dinlemediler, öldürdüler!

Zekeriyâ AS'ı testere ile biçtiler. Yahya AS'ı şehid ettiler.

Peygamber Efendimiz'e kasetmediler mi? Öldürmek istemediler mi? Harp etmediler mi? Hücum etmediler mi? Taş atmadılar mı? Kılıç çekmediler mi? Dişini kırmadılar mı? Ayağını yaralamadılar mı? O Allah'ın en sevgili kulu...

Demek ki mücevherin kıymetini kuyumcu bilir. Adam olanlar adam olanın kıymetini bilir. Mü'minin kıymetini mü'min bilir de kâfir hırsından, hıncından, gözünü kan bürüdüğünden, gaflet perdesi adamakıllı kalın olduğundan görmez.

Onun için, evliyâullahın, peygamberlerin vâris-

leri olan büyüklerin halk arasında dedikodularını da duyarsın.

Şemseddîn-i Sivâsî Hazretleri diyor ki:

*Bir acep sevdaya düşmüş Şemsî-yi nâdânı gör,
Hakka mahbûb olmak ister, halka menfûr
olmadan.*

Rahmetli Muammer Dolmacı kardeşimiz çok güzel bir ilahi olarak bunu böyle söylerdi. Çok dokunurdu bana, güzel bir ilahi...

Şemseddîn-i Sivâsî bu beytinde diyor ki... Kendisini kastediyor. Şemsî dediği kendisi. Şemseddin, kısaca Şemsî demiş.

“—Şu Şemseddin’in hâline bak ki ne kadar olmayacak bir fikir, duygunun peşinde; Cenâb-ı Hak’ın sevgili kulu olmak istiyor, halkın nefretini çekmeden.”

“—Mümkün mü? Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar. O imtihan başından geçer.” demek istiyor.

Doğruyu söyleyince herkes kızar.

“—İçki içme! Kumarı bırak! Ailene yardımcı ol, bu çocuklarına acı! Namazını kıl, ibadetini et...”

“—Her gün aynı şeyi söylüyorsun!” derler.

“—İşte sakallı, ihtiyar; takmış kafayı, hep aynı şeyi söylüyor.” derler, kızarlar.

Kim kızar?

Mü’minin hoşuna gider, kâfir kızar. Mü’min teşekkür eder; “Allah senden razı olsun, ağzına

sağlık.” der. Kâfirin de hıncı artar; “Şunu bir kenara kısıralım da söylemez hale getirelim. Nedir bu adamın dilinden çektiğimiz!” derler.

Halbuki Allah emr-i mâruf nehy-i münkeri emrettiğinden, o her zaman söyleyecek.

“—Bir defa söylerim, dinlerse dinler, ondan sonra söylemem; hem ben rahat ederim hem onlar rahat eder.”

O da doğru değil. Günahkâr günahını yapmaktan inat ve ısrar ediyor mu? Ediyor. Her zaman yapıyor. Söylüyorum söylüyorum, yine yapıyor.

O günahta bu kadar vefalı, bu kadar ısrarlı da sen nasihat edince sevap kazanıyorsun, sen sevapta niye bu kadar kararsız ve sebatsızsın?

Sen de söyle, sen de sevaba devam et. O günah işledikçe sen de sevaplı şeyi söyle, sen sevap kazanmaya devam et. Bir gün gelir de düzelir.

Ama bir de bir insana söyleyiş üslubu var. Öyle bir tarzda söylersin ki, ters reaksiyon yapar. Mesela çocuk bile; anası babası çok sevmiş, kucağına almış, öpmüş, koklamış, çocuğu şımartmış;

“—Şöyle yapma!” diyorsun;

“—Yapacağım!” diyor.

Annesi babası terliyorlar, üzüyorlar.

“—Yapma evlâdım.”

“—Yapacağım!”

“—Yapma evlâdım.”

“—Yapacağım!”

Ya döveceksin, altına alacaksın... Bacak kadar çocuk, yine sırita sırita “Yapacağım” diyor. Demek ki söyleyiş üslubu da önemli.

Rahmetli anam derdi ki:

“—Bir anne varmış, evlâdına 30 yıl hiçbir şey emretmemiş. ‘Şunu şöyle yap. Bunu böyle yap. Git bir kova su getir. Git ekme al...’ gibi hiç emirde bulunmamış.

Neden?

Anne evliyâ... Çocuğuna “Şöyle yap!” diyecek ama, “Yapmazsa anaya âsi olur da çocuğum günaha girer.” diye hiç emretmemiş. “Çocuğum âsi evlat durumuna düşüp de Allah’ın cezasına uğramasın, sille yemesin.” diye hiç ses çıkartmamış. Sabretmiş, ekmeği kendisi almış, kovayı kendisi taşımış, evlâdına hiçbir şey dememiş.

Evlüyâullahın da, meşâyihin de dervişlere muamelesi böyledir. Çok şey söylemezler.

“—Şöyle olsa nasıl olur acaba? Ne dersiniz?” derler.

Adam sıritir, sanır ki hoca kendisine akıl danışıyor. Ya o akıl danışmak değil ki, o sana kibarca “Böyle yap.” demek istiyor.

“—Vay be! Hoca bana akıl soruyor, demek ben ondan daha akıllıyım.” diye düşünüyor, hindi gibi kabarıyor.

Ya o kibarca sana, “Şunu şöyle yap!” demek istiyor. Çünkü yap dese, şımarık çocuk gibi sen de yapmam desen, günaha girersin diye.

Demek ki bir insanı Allah sevdi mi, meleklerine sevdilir. Meleklerin sevmesi başka bir iş, ayrı bir alem. Onlar dua ederlerse, o adam çeşitli hayırlara erer. Ondan sonra da insanlara sevdilir.

“—İnsanların hepsi sever mi?”

Hayır! Hatta cümle insanların sevgisini kazanmak iyi bir şey de değildir.

“—Hocam, sen bugün olmadık acaip cümlelerle başladın vaaza, olmadık acaip cümlelerle devam ediyorsun. Herkesin sevgisini kazanmak iyi değil mi?”

Vallahi iyi değil. Evliyâullahtan birisi demiş ki:
“—Bu hal münafıklık alâmetidir.”

Çünkü herkes seviyor. Demek ki herkese yağ çekiyor. Demek ki haksızın karşısına çıkmıyor. Demek ki emr-i ma’ruf nehy-i münker yapmıyor. Demek ki Allah için hubbu fillâh var, buğzu fillâh yok; yarım... “Münafıklık alâmetidir.” demiş.

İnsanın biraz düşmanı olacak, o da lazım. Yemekte tuz da lazım, biber de lazım, acı biber lazım, Arnavut biberi lazım, Maraş biberi lazım, kırmızı biber lazım... O zaman tatlı oluyor.

Çatır çatur biberi yiyor;

“—Of, yandım! Aman ağzım!”

“—E yeme istersen.”

“—Yok, hoşuma gidiyor.” Neden? Biber de lâzım.

İnsanın düşmanı da olur, o da lazım. Olmazsa demek ki dürüst insan değil, demek ki dobra

dobra gidip de konuşmamış, herkese yağ çekmiş; gidene, gelene, durana, sorana, herkese “Haklısın!” demiş, Nasreddin Hoca gibi...

“—Yâ hoca, birinci adama ‘Haklısın!’ dedin. Ötekisi geldi, aksini söyledi, ona da ‘Sen de haklısın!’ dedin. Olur mu böyle bir şey?”

Hoca gülmüş:

“—Sen de haklısın.” demiş. O Nasreddin Hoca’nın işi, o fıkra.

Ama evliyâullah diyor ki:

“—Emr-i mâruf nehy-i münker yapacak; seven sever, sevmeyen sevmez.”

Neden? O Allah’ın rızasını düşünüyor, başka bir şey düşünmüyor ki.

Yalnız usûlüne, üslubuna dikkat edecek. Kibarca, zarif bir tarzda, güzel bir tarzda gönül alarak yapacak. Yapmasını mümkün kılacak bir tarzda yapacak, ters bir tarzda yapmayacak. O da emri ma’ruf, nehy-i münkerin tekniği, usûlü, inceliği. Bunu da öğrenmek lâzım!

Herkes emr-i mâruf nehy-i münker yapamaz.

“—Nasılsın kör kadı? Merhaba!” derse;

“—Vay! Bu benim kör olduğumu söyledi!” diye, kadı efendi

kancayı takar.

“—Kör kadı!” denmez. Doğrudur ama denmez. Her doğru söylenmez. Usûlüyle söylenir, zamanı gelince söylenir, tam demir tavına geldiği zaman dövülür. Öyle olması lazım, aziz kardeşlerim.

d. Allah Sevdığı Kulu İmtihan Eder

Bu hadîs-i şerîfte de Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:⁵

إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ قَوْمًا ابْتَلَاهُمْ فَمَنْ صَبَرَ فَلَهُ الصَّبْرُ
وَمَنْ جَزِعَ فَلَهُ الْجَزَعُ

(حم. م. ب. عن محمود بن لبيد)

RE. 25/5 (*İzâ ehabba'llàhu kavmen ibtelâhüm; femen sabera felehü's-sabru, ve men cezia felehü'l-cezeu.*)

(*İzâ ehabba'llàhu kavmen ibtelâhüm*) “Allah bir kulu severe onu belâlara uğratar, müptela kılar.”

(*Bi-envâi'l-belâ*) “Günahları aklansın, sevabı çoğalsın diye çeşitli belalarla dûçâr eder.” Gümüşhaneli Hocamız şerhinde öyle diyor.

Belâ ne demek?

Bir, bizim bildiğimiz mânası var:

“—Ya sen benim başıma belâ mısın? Sabah sabah geldin, başıma dikildin be adam!” filan deriz.

Bir bu mânası var. Bir de Arapça'da belâ, imtihan demek. İbtilâ, müptela olmak demek. Öyle imtihan oluyor. Bu başımıza gelen olayların

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.428, no:23683; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.145, no:9784; Beyhakî, *Âdâb*, c.III, s.2, no:723; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.11, no:3736; Mahmud ibn-i Lebid RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.334, no:6812; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.195, no:1135.

hepsi zaten dünya hayatının imtihanıdır. Allah bir kulu sevdi mi onu çeşitli belalara dũçâr kılar.

Neden? Günahları silinsin, sevapları çoğalsın, dünyaya sevgisi kalmasın, ahirete rağbeti artsın diye.

“—Bu dünya mı? Aman aman, istemem! Bu insanlar mı? Bu insanlara güvenilmez, Allah’ın dostluğu bana lazım.”

Hepsi gözünden silinsin, hiçbir şeyi gözü görmesin, sırf Allah’a dayansın, tam Allah’a dayansın, tam Hakk’a sarılsın.

Ayet-i kerimede buyruluyor ki:

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ
تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(التوبة: ١٢٩)

(*Fein tevellev*) “Eğer senin etrafındaki insanlar senin hak peygamberliğini anlamaz da ey Rasûlüm, sana sırt dönerlerse, sırt dönüp giderlerse, ittiba etmezlerse, seni peygamber kabul etmezlerse, sana uymazlarsa, buyruğuna girmezlerse, sözünü tutmazlarsa... (*Fekul hasbiya’llâh*) O zaman de ki ey Rasûlüm: Allah bana yeter! (*Lâ ilâhe illâ hû*) Ondan başka ilâh yoktur. (*Aleyhi tevekkeltü*) Ben sadece ona güvenip dayanırım. (*Ve hüve rabbü’l-arşi’l-azîm*) O yüce Arş’ın sahibidir.” (Tevbe, 9/129)

“—Peygamber Efendimiz’in mü’minlere ihtiyacı mı vardı?” Yoktu.

“—Muhtaç gibi mi davrandı?”

Hayır. Hakkı tebliğ etti ve öyle ciddi davrandı.

Bir gün mescidde biraz uzanmış... Mescidin duvarları, çatısı zaten ne kadar, azıcık bir şey... Bakmış ki, orada bir binanın ikinci katı var. İki katlı... Bütün binalar bir katlı, bir tanesi keyiflenmiş, manzara çok olsun diye anlaşılan bir kat daha yapmış.

“—Kimin bu bina?” dedi.

“—Filanca zâtın.” dediler.

O şahıs mescide geldi, Efendimiz’e selâm verdi, Efendimiz selâmını almadı! Halbuki (*Es-selâmu aleyküm!*) deyince, (*Ve aleyküm selâm...*) demek mecburiyet, alması lâzım. Selâmı hiç almadı.

Adam sahabeden, Allah şefaatine erdirsin, Efendimiz’i seviyor:

“—Peygamber Efendimiz selâm verdiğim halde bana karşılık vermedi, selâmımı iade etmedi, (*Ve aleyküm selâm*) demedi. Acaba neden?” diye etrafına soruşturdu.

Dediler ki:

“—Bilmiyoruz ama filanca vakitte senin yeni çıktığın katı gördü; ‘Kim yaptı bunu?’ diye sordu. Senin adını söyledik. Belki ondan selâmını almamıştır. İkinci katı yapmandan memnun olmamıştır.”

Hakikaten hadîs-i şerîf var. Peygamber Efendimiz;

“—Bir insan yedi zirâdan daha yüksek bina

yaparsa Allah o kimseye; ‘Ey zalim! Ne tarafa doğru hevesin? Yukarı doğru boyuna gidiyorsun, nereye gitmek istiyorsun?’ diye kızar.” diyor.

Peygamber Efendimiz çok bina yapımına eğilmeyi, meyletmeyi, heves etmeyi istememiş. O günün şartları... Evler şimdi yersizlikten sefer taşı gibi üst üste. Katlar şimdi yersizlikten, mecburiyetten yapılıyor. Allah inşaallah affeder. Azametten, kibirden değil de mecburiyetten oluyor.

Adamcağız, mübarek, RA, Peygamber Efendimiz’e hiçbir şey dememiş. Gitmiş, çıktığı katı yerle bir etmiş, kırmış, aşağı indirmiş. Katı hemen alaşağı etmiş. Kalmış evin bir katı, ikinci katı yok etmiş. Ondan sonra meraklı, yine mescide gelmiş:

“—*Es-selâmu aleyküm yâ Rasûlallah!*” diye selâm verince Peygamber Efendimiz SAS o zaman selâmını almış.

Allah bir kulu sevdi mi çeşitli belâlara müptela kılar.

(*Femen sabera*) “Bu belâların karşısında kim sabrederse, (*felehü’s-sabru*) ona sabrın mükâfatı vardır.”

Sabrın mükâfatı nedir? Ayet-i kerimede:

إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ

(الزمر: ١٠)

(*Innemâ yüveffe’s-sâbirûne ecrâhüm bi-gayri hisâb*) “Sabredenlerin mükâfatı hesaba, ölçüye

gelmeyecek şekilde, fazla miktarda verilecek.” (Zümer, 39/10) buyrulmuş.

Allah çok verir. Sabredene mükâfatını bi-gayri hisâb, ölçüye sığmayacak kadar bol bol verir.

Demek ki, insanın başına belâ gelirse ne yapacak? Sabredecek.

(*Ve men cezia felehü'l-cezeu*) “Aksine kim de kabul etmez, sabretmez, telaş, itiraz ve reaksiyon gösterirse; ona da sabırsızlığının karşılığı olarak hak ettiği verilir.”

Allah bir kulu sevdi mi, belâlara uğratır. Sabreden derece kazanır, yükselir, iyi olur. Sabretmeyen de imtihanı kaybeder.

Bir keresinde Peygamber Efendimiz bir kadının yanından geçti ki feryâd ü figân ediyor, saçını başını yoluyor, göğsünü bağrını yumrukluyor. Birtakım insanlar böyle olaylarda çok acındığını, üzüldüğünü ifade eden aşırı reaksiyonlar, işler yapıyorlar. Peygamber Efendimiz onu uygun görmediği için o kadının yanına gitti, dedi ki:

“—Ey kadın, ey filanca! Böyle yapmazsan daha uygun olur. Allah’ın kaderine, takdirâtına sabretmen lazım. Başına bir üzücü bir olay, bir ölüm, bir kalım, bir sıkıntı gelmiş; ama sabretsen mükâfatın çok olur.” deyince, kadın daha beter, şımarık bir tarzda:

“—Sen benim başıma ne geldi, biliyor musun ki bana böyle söylüyorsun? Benim belâmı dağlara yüklesen tahammül etmez...”

Kim bilir neler söylediye, bir sürü laf söylemeye kalkınca, Peygamber Efendimiz hemen yanından

sakince uzaklaşmış, gitmiş.

Arkadan gelenler kadının yanına gitmişler;

“—Yâ sen ne yaptın?”

“—E ne yaptım?”

“—Sana gelen, bu sözü söyleyen Peygamberdi.”

“—Ya öyle mi? Peygamber mi?”

“—Sen ona edepsizce cevaplar verdin, karşılık verdin. ‘Peki efendim. Peki yâ Resûlallah, senin hatırın için her şeye katlanırım.’ demen lazımdı, demedin.”

“—Eyvah! Ben onun Peygamberimiz olduğunu bilemedim, ondan biraz ölçüsüz hareket ettim.” dedi.

Kadın koştu, dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah! Ben senin Peygamber olduğunu bilemedim. tamam, sabredeceğim.”

Peygamber Efendimiz o zaman diyor ki:⁶

⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.438, no:1240; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.637, no:926; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.210, no:3124; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.314, no:988; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.22, no:1869; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.509, no:1596; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.130, no:12339; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.272, no:2040; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VI, s.222, no:6244; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VI, s.176, no:3458; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.119, no:9702; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.IV, s.65, no:6919; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.362, no:1203; İbnü’l-Ca’d, *Müsned*, c.I, s.208, no:1368; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.172, no:249; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.1477; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.III, s.356, no:799; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.III, s.99; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.352, no:7373; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.415, no:3842; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.X, s.453, no:6067; Ukaylî, *Duafâ* c.III, s.463,

الصَّبْرُ عِنْدَ الصَّدْمَةِ الْأُولَى

(خ.م.د.ت.ن.ه.حم.ط.طس.ع.هب.ق.عد.عن أنس.ع.عن أبي هريرة)

(*Es-sabru inde's-sadmeti'l-ûlâ*) “Sabır, darbe ilk geldiği zaman gösterilir, sevap o zaman alınır.” Yâni, “O ilk anda, insan kendisini tutmağa dikkat etmelidir. Böyle feryad ü figan etmemelidir.”

Mükâfatı o zamandır. İş işten geçtikten sonra, “Tamam, sabrediyorum.” demenin kıymeti kalmaz. İlk önce olacaktı.

Sana bir belâ, bir üzüntü geldiği zaman, bileceksin ki takdir eden Allah; sabredeceksin. İnsan;

“—Yâ Rabbi! Senin kaderine rızam var. Sen beni feraha çıkar. Üzüntümü feraha çevir. Bu sıkıntımı def eyle...” gibi dualar edecek.

Böyle dua ettiği zaman hayra eriyor; etmediği zaman fırsatı kaçırmış oluyor, bir eli boş gidiyor; hem o belayı çekmiş oluyor hem de mükâfatı alamamış oluyor. Daha fena... Nasılsa belâyâ çare yok, imtihan, Allah onu takdir etmiş. Halbuki sabretseydi kâr edecekti, fırsatı kaçırmış oluyor. Milli maçta galibiyet golü kaçmış oluyor.

Hadi bakalım, hay Allah... Futbolcular yerlere yatıyor, diz çöküyorlar, saçlarını başlarını yoluyorlar. Gol attığı zaman da birbirlerinin

no:1519; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.272, no:6510, 6511; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.246, no:647; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VII, s.355, no:6462 ve c.XIV, s.52, no:13769.

üstüne semaya kadar zıplıyorlar, çıkıyorlar.

“—Ne kahraman! Gol atmış!” diye...

Gol atamadığı zaman da yere diz çöküyor, saçlarını yoluyor, “ah vah!” diyor, sanki çok önemliymiş gibi... Ama mânevî bakımdan bir fırsat kaçtı mı millet öyle bir şey yapmıyor. Mânevî fırsatlar kaçtığı zaman milletin hiç aldıracağı yok; maddî bir gol fırsatı kaçsa tamam...

Allah bize gönül gözümü açıp gerçekleri gösterebilir. Asıl kârları, asıl zararları anlatsın. Allah bize âfiyet, sıhhat, saadet, selamet versin. Ama dünya hayatının cilvesi olarak, “hayatın cilveleri” diyoruz ya, hayatın cilveleri oluyor işte bunlar, bir çeşit cilve, bu cilvelerin karşısında imtihanı kazanmayı nasip etsin. İmtihanı kaybetmemeyi nasip etsin.

Ben her zaman şöyle diyorum:

“—Yâ Rabbi! Mâlumun, ben senin zayıf bir kulunum. Beni zorlu imtihanlara uğratma!”

Belâ istemek olmadığından belâ istemiyorum:

“—Lütfunla, kereminle vereceğini sen yine sebepsiz, karşılıksız verirsin; ihsan eyle...” diye, öyle dua ediyorum.

Çünkü öyle dua etmek lâzım, âfiyet istemek lâzım. Ama hayatın cilvesi, kaderin cilvesi bir şey gelirse de erkekçe sabretsin. Kadın da olsa mertçe sabretsin. Kadın da olsa erkek de olsa herkes sabredecek.

“—Çok sevdiğim filancam öldü.”

Ne yapalım? Herkes ölecek. Ölüm üzücü bir şey ama sabret, sevap kazan.

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
22. 09. 1991 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü